

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αύτός ο χρόνος θ'εχ'η περισεύματα γενναία.

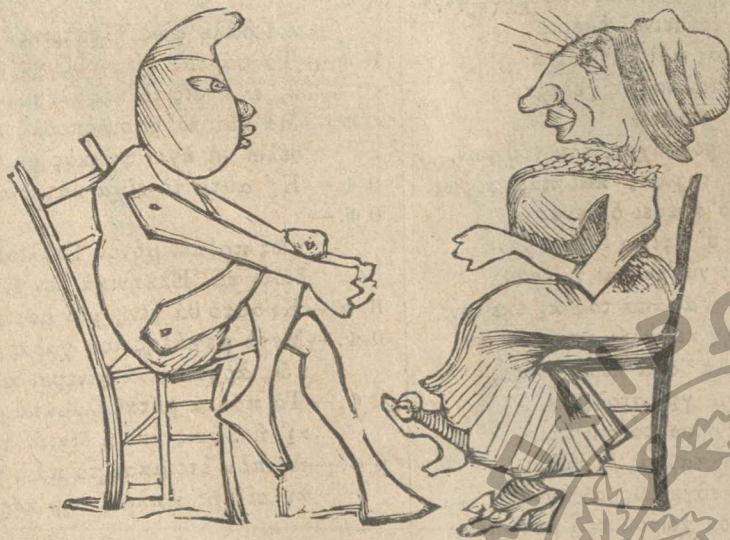
Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θ'ά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θ'ά δέχομαι — διότι τούς άνέχομαι,
μολιχά 'στας 'Επαρχίας — και 'σ'το 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τ'ο 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τ'ά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'το χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θ'ά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατ'ης — δέν περν'ας συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'σ'των φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Διακόσα τριαντακτιώ
και καρναβάλι τραντακτό.

Τέσσαρες μηνός Φλεβάρη,
μασκαράδες και γαιδάροι.

Ο Φασουλής συνομιλεί
μέ την κυρίαν Φασουλή.

Η Φ.—'Εφέτος δέν θ'ά κάνωμε κανένα νέο μπάλο;
Ο Φ.—Θ'ά δώσωμ' ένα μπάλ ντ' άνφάν...
Η Φ.—'Αλήθεια;
Ο Φ.—Δίχως άλλο.
Η Φ.—Και πότε θ'ά τόν κάνωμε;
Ο Φ.—Είς τ'ο κατόπιν φύλλο.
Η Φ.—Λοιπόν τ'ά προσκλητήρια έγκαίρω; ν' άποστείλω.
Ο Φ.—Βεβαίως γράψε 'γρήγορα και άρχισε ν'ά στέλλης.

Η Φ.—Θ'ά προσκληθ'η και η Αδλή;
Ο Φ.—Προσκάλει όποιον θέλεις.
Η Φ.—Επιθυμώ, αγαπητή, έφέτος δίχως άλλο
κι' αυτ'ά τ'ά Φασουλάκια μου είς τούς χορούς ν'ά βγάλω.
Η Φ.—Επιθυμώ τ'ο σπ'ητί μου κι' έφέτος ν'ά τ'ά δείξω
και πάλιν τ'ας αϊθούσας της η Φασουλή ν' άνοίξω,
και δι' αύτου, κυρία μου, τού άλλοχότου μπάλου
ν'ά μ'πούμε μέσα 'στά στραβά και τούτου και τού άλλου.

Φ.—Ευχαριστώ σε, μὲν μαρί, διότι δὲν ξεχάνεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου ἀμέσως προλαμβάνεις. Γνωρίζεις, φίλε σύνευνε, πῶς ἔχω τὴν μανίαν ν' ἀνήκω εἰς τὴν ὑψηλὴν, ὡς λέγουν, ἰσωνίαν, ν' ἀκούωμαι πολὺ συχνὰ ὁτὼν εὐγενῶν τὰς σφαίρας, νὰ πίνω γάλα τὸ πρῶτ' καὶ τοῦτ' ἐσπέρας, ν' ἀκολουθῶ τοὺς εὐγενεῖς εἰς βίαν τὸν πρῶτον, εἰς ἐπισκέψεις ὑψηλὰς νὰ τρέχω ἐφ' ἀμάξης, νὰ φαίνομαι τρὲς κῆμ' ἰλ φθ' οὐ μὴ καὶ ἄλλη σάλα, νὰ βγαίνω ὁτὼν περίπατο μὲ ἄλογο καθάλα, μὲ μαῦρο φόρεμα μακρὺ καὶ μὲ ἴψηλό καπέλο, ἢ πρῶτ' καὶ καλλίτερ' νὰ εἶμαι ἐπου θέλω, λογαριασμοὶ γὰρ τίποτε ποτὲ νὰ μὴ οὐδὲ δίνω, κί' ἂν ἕνα λόγο μοῦ εἴπῃς μονάχην νὰ σ' ἀφίνω, νὰ παραιτῶ νοικοκυριὰ καὶ τὰλλα κατὰ μέρος, τὴν εὐγενὴ καρδίαν μου νὰ πυρπολῇ ὁ ἔρω, νὰ εἶσαι οὐδὲ σκλάβος μου καὶ το ἀνδράποδον μου, νὰ μοῦ φιλῇς τὴν φτέρνα μου, νὰ κύπτῃς πρὸ ποδῶν μου, μ' ἕνα φανάρι πίσω μου σὰν δούλος νὰ πηγαίνῃς κί' αὐτὴ τὴν καλτσόδετα μου ἀκίμη νὰ μοῦ δένῃς, κί' ἐγὼ τὰ τόσα κάλλη μου νὰ βγάξω εἰς τὴν φόρο καὶ τοῦ θεάτρου ν' ἀγαπῶ τὸν ὄμορφο τενέρο.

Ο Φ.—Τοιαύτῃ ἐπεθύμησα, κυρία μου, νὰ γίνῃς, καὶ εἰς τὸ μέλλον πάντοτε τοιαύτῃ ν' ἀπομείνῃς. Ἐπιθυμῶ ἐκ μέσης μου παρ' ὧν νὰ ὑμνήσῃς καὶ νὰ μὴν εἶσαι, μὰ σὲρ φάμ, ἐκείνη ὅπου εἶσαι, ἀλλὰ κυρία ἔξοχος καὶ οὐζυγός ἱπποτοῦ καὶ Σάντος-Πάγγενα τρανὴ ἐμοῦ τοῦ Δὲν-Κισσώτου. Σὺ μόνῃ καλλιέργησον τὴν μίαν κί' ἄλλην οἰκίαν, οὐ φρόντισε τὴν πρέπουσαν νὰ μᾶς ἀνοίξουν θέσιν, οὐ τὸν πιστόν σου Φασουλῆν εἰς ἄλλους κόσμους φέρε κί' ἄς ἀνατελῶν δι' αὐτὸν ἐρατεινὰ ἡμέραι, οὐδὲ τοῦ παράσημα, τιμὰς καὶ μεγαλεῖα, παραιτῶν τὰ νοικοκυριὰ καὶ τὰλλα τα γελοῖα, διότι ἀγρία ν' ἀκούω περὶ τούτων καὶ ἄς ζαλίζω με αὐτὰ ἢ πρόστυχαις τὸν νοῦ των. Θὰ κύψω ὁτὼν ὁρέξεις σου τυφλῶς καὶ παραφόρως, κί' ἂν τοῦ θεάτρου ἀληθῶς σ' ἀρέσει ὁ τενέρος, ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ γεῖτο σου σ' ἀφίνω ἐλευθέρην καὶ πῆγαίνε ὁτὼν θεάτρο καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Σ' ἀρέσει κί' ὁ βαρύτερος;... ἀγάπα τον κί' ἐκείνον... ἐγὼ ἐμπρός σου στέκομαι τὴν κεφαλὴν μου κλίνων, καὶ πᾶν γὰρ χατῆρι σου ἴψηλὰ ὁτὼν κεραμίδι... τὸ κούτελό μου ἔτοιμο τὸ ἔχω γὰρ στολίδι... Ἐπιθυμῶ ὁτὼν εὐγενῶν ν' ἀνήκω τὸ συνάφι, νὰ γίνω τράγος κουτουλῶν ἢ ταῦρος ἢ ἐλάφι, καὶ γὰρ οὐκ ἔστιν ἴδιον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου τὸ μὴ κοσμεῖν διὰ μακρῶν τὸν χρόνον τοῦ μετώπου. Ἐπιθυμῶ νὰ εἵμεθα τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου καὶ νὰ ριφθῶμεν εἰς αὐτὸν μετὰ χαρὰς ἐξέλλου, νὰ γίνῃ δὲ τὸ σπῆτι μας τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι, νὰ δίδωμεν ἀπρὲς μιντὶ, ἀπρὲς πρῶτ' καὶ βράδου, καὶ μὲ τοιαύτην δίκταν καὶ μὲ τοιαύτας σκέψεις ἐπιθυμῶ τὰ τέκνα μας κί' ἐμένα ν' ἀναθρέψῃς, καὶ δι' αὐτό, κυρία μου, ὁφείλεις καὶ ὁφείλω νὰ κάμω ἕνα μπᾶλ ντ' ἀνφάν εἰς τὸ κατέπιν φύλλο.

Φ.—Καλὰ ἐσκέφθης, μὲν μαρί, τέτοιο χορὸ νὰ κάνῃς, καὶ μὴ φεισθῇς, παρακαλῶ, οὐδεμιᾶς δαπάνης. Εἶναι καιρὸς καὶ τὰ παιδιὰ νὰ ἔβγουν εἰς τοὺς μπάλους

καὶ νὰ γραφοῦν ἐγκώμια τοῦ παιδικοῦ των καλλί. Φαντάσου τὰ πουλάκια μου τί ὄμορφα ποῦ θάβουν...

Ο Φ.—Δοκίμην μὴ χάνωμεν καιρὸν καὶ τὰς προσκλήσεις καὶ ἐσθῆτα δὲ βαρύτερον ἑτοίμασε ταχέως, διότι ὁ χορὸς αὐτὸς δὲν φαίνεται ταχέως.

Η Φ.—Φαντάζομαι τί ἔξοδα θὰ κάνωμε καὶ πάλι.

Ο Φ.—Γὰρ ἔξοδα, κυρία μου, καμμιὰ μὴν ἔχῃς ζήτησιν, κί' ὁ κίριος Πρωθυπουργὸς τὸ πᾶν θὰ παγιάσῃ καὶ ἔλα μας τὰ δάνεια εἰς ἕνα θὰ ἐνώσῃ, κί' αὐτὴν τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν θ' ἀρῇ, κί' ὁ κόσμος τῶν τοῦμπανο κί' ἐμεῖς κρυφὸν καμμι.

Η Φ.—Τὰ πάντα βραίνουσιν κατ' εὐχὴν...

Ο Φ.—Δὲν εἶναι παῖξε γὰρ...

Η Φ.—Αὐτὸς ὁ μπάλος, Φασουλῆ, θὰ εἶναι μία τρέλλα. Φαντάσου τὰ πουλάκια μας τί ὄμορφα θὰ εἶναι... ἐπὶ καιρὸν περὶ αὐτῶν θὰ λέγουν αἱ Ἀθηναῖαι. Τί ζωηρά!... τί πεταχτά!... τί ἔξυπνα!... τί σπῆται!

Ο Φ.—Διὰ τοιούτους Ἑλληνας, Ἑλλὰς πατρίδα μου, σπῆται...

Η Φ.—Θὰ θαυμάσῃ τὸ πνεῦμα των καὶ τὰ πολλὰ των καλλί. Θὰ τὰ φιλῇ ἀδράκοπα ἢ μία καὶ ἡ ἄλλη. Μὲν ντῆ, μὲν ντῆ!... ὦ! κὲλ ἀνφάν!... τί πνεῦμα!

τέτοια παιδιὰ, παρὸν ντονέρ, δὲν ἔλαμε ποτὲ, κί' ἔτσι θὰ γίνον ἀνθρώποι τοῦ κόσμου μὴν ἴμεν νὰ μακορίζουν τὴν μαμμὰ καθὼς καὶ τὸν πατήρ. Τῆς κόρας σου μὲ τοὺς χορὸς μονάχα θὰ παντρεύῃ.

Ο Φ.—Καθὼς σὺ εἶπα φρόντισε νὰ μοῦ τῆς ἀναθρέψῃς, ἀλλ' ἔμωσ προσκλητήριον ἐπίσημον ὁφείλεις ὁτοῦ Περικλέτου τὰ παιδιὰ ὁγρήγορα νὰ στείλῃς.

Η Φ.—Νὰ μείνῃς ἡρῶς γι' αὐτό...

Ο Φ.—Ἐτοίμασε καὶ τὰλλα καὶ βάλε φῶς ἡλεκτρικὸν μὲς ὁτὼν μεγάλη σάλα.

Η Φ.—Τὰ πάντα, φίλε σύζυγε, θὰ γίνον ὅπως πρέπει κί' ἐγὼ εἰς τὸ κεφάλι μου θὰ βάλω ἄσπρο κρέμ.

Ο Φ.—Μὰ καὶ τὰ βασιλόπουλα ποθὼ νὰ προσκαλέσῃς... θέλω νὰ ἔχω φιλικὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσεις.

Η Φ.—Κί' αὐτὸ τὸ εἶχα κατὰ νοῦν...

Ο Φ.—Ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς πῶς πρέπει μόνον Γαλλιστὶ νὰ γίνον αἱ προσκλήσεις διότι τὰ Ἑλληνικά δὲν ἐννοοῦντ' εὐκόλως...

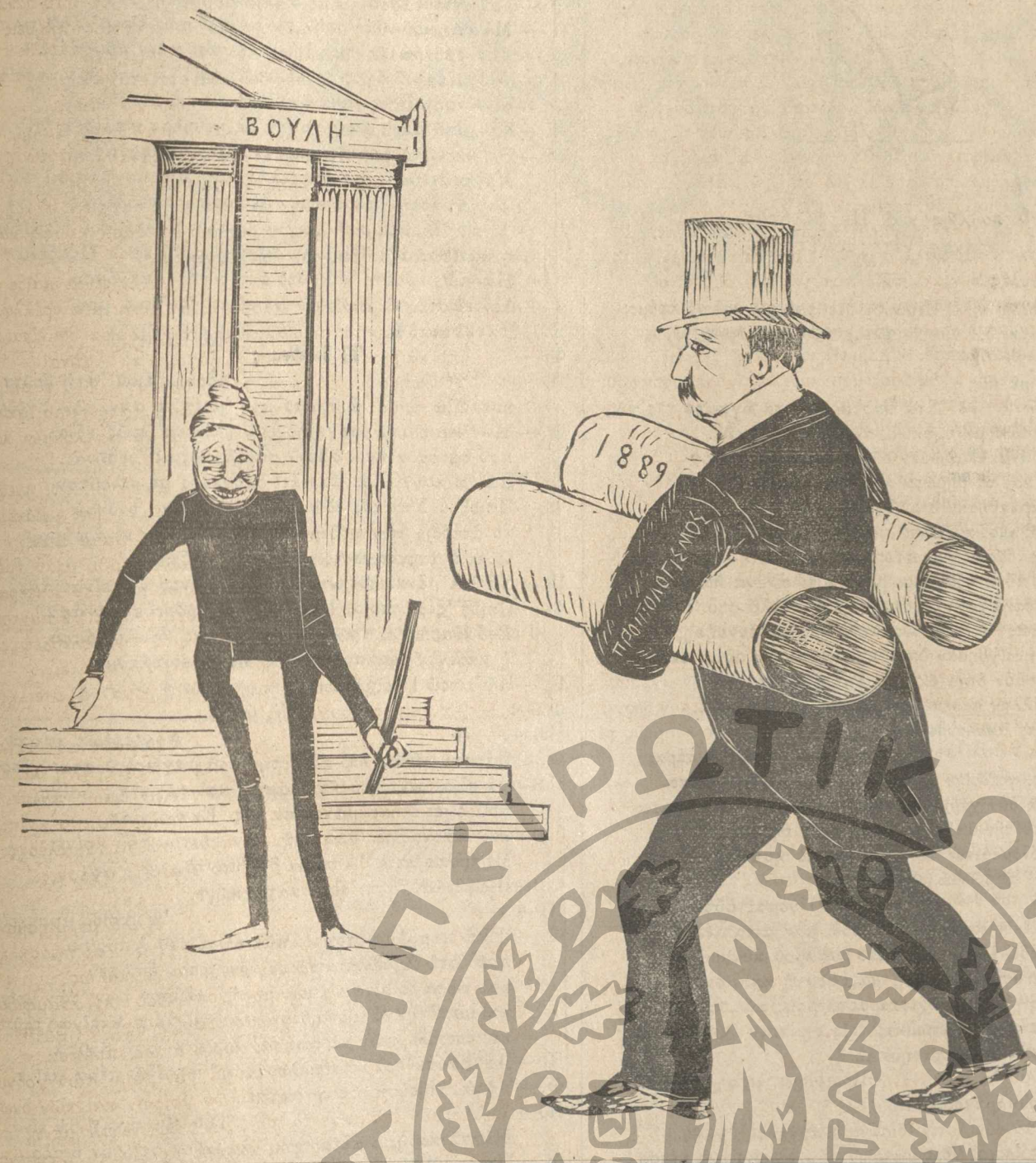
Η Φ.—Κί' αὐτὸ θὰ γίνῃ, μὲν μορὶ, σὰν ντοῦτ κί' ἀναμφιβόλως.

Ο Φ.—Μετὰ μεγάλῃς του χαρὰς ὁ σύζυγός σου βλέπει πῶς ἀρχίσεις νὰ γίνῃσαι κυρία ὅπως πρέπει.

Η Φ.—Τὰ πάντα μεταβάλλονται μὲ τὴν σοφὴν τῶν χρόνων κί' ἡ φύσις καὶ ἡ διαίτα τῶν χοίρων καὶ τῶν θύων.

Ο Φ.—Δοκίμην ἑτοίμασε τὸ πᾶν, μὰ φάμ πεφιλημένη, κί' εἰ τῆς κοιλίας σου καρποὶ ἄς εἶν' εὐλογημένοι.

Γεώργιος ὁ Παπουλῆς τί φιλογράφος πρώτης!... τί πένα καλλιτεχνικὴ καὶ τί ἐλαστικότης! Θαύμα ἰδεῖσθαι ἀληθῶς... ὁ κάθε νοῦς τὰ χάνει μὲ τὰ φιλογραφήματα ποῦ κάθε τόσο κάνει. Σὲ μὴ βελόνα εἵμπορεῖ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κόμμα, νὰ γράψῃ ὅλο τὸν Ρωμῆον καὶ κατὶ τί ἀκόμα. Καὶ τὰ χαράζει ὅλ' αὐτὰ μ' ἕνα μικρὸ μολύβι, ὁ φιλογράφος δὲ αὐτὸς ὁ μέγας καὶ πολὺς γνωστοποιεῖ εἰς τὸ κοινὸν πῶς πάντα διατρίβει ὁτοῦ Κοκκοτὰ τὸ μαγαζί, ἀντίκρυ τῆς Βουλῆς.

Ὁ δόκιμος Φασουλῆς
εἰς τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς.

Ἀνοίξετέ μας τόπο νὰ πάρωμε ἀέρα, ἀνάψετε λαμπάδες, ἀνάψετε κεριὰ... παραμερίστε ἄλλο, βαρδάτε παρχπέρα οἱ Πανσανεῖς ὅλοι καὶ τὰ κηφηναριὰ. Μὴ σπρώχνεσθε ὁτὼν σκάλα... περιδρόμος... σκασιμός... πλακόνει ὁ μέγας Πρεσβυπολογισμός.

Δόξα, χαρὰ καὶ νίκη... ἄς λείψῃ τὸ σκλέν... μασκαρευθῇτε ὅλοι ὁτὼν νέο καρναβάλι, γενήτε Φασουλῆδες, γενήτε Περικλέται, καὶ ὁ Τρικώτης κί' ἄλλο περίσσευμα θὰ βγάλῃ. Βαρδάτε παραπέρα... περιδρόμος... σκασιμός... πλακόνει ὁ μέγας Πρεσβυπολογισμός.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον
κατέρχονται διὰ νυκτὸς ἐντὸς τῶν ὑπονόμων.)

Π.—Βρὲ ποῦ μὲ πᾶς ;

Φ.—'Στὰ Τάρταρα, 'στὰ ἐγκατα τῆς γῆς,
καὶ ἀκολουθεῖ με τυφλῶς, ἀλλὰ μετὰ σιγῆς.
'Ελθὲ ν' ἀνακαλύψωμεν εἰς τὸ νομα τοῦ νόμου
τὰ ἴχνη καὶ τὰ βήματα ληστῶν τῆς ὑπονόμου,
διότι ἐταράχθησαν σπουδᾶν οἱ πολῖται
καὶ ἄλλος νέος κίνδυνος παντοῦ ἐπαπειλεῖται,
κι' ἐνῶ τραβᾷς ἀξένοιστος, βρὲ Περικλῆ—πὲρ μπάκο!—
ἐξαίφνης τὸν πῶδ' σου βουλιάζει σ' ἓνα λάκκο,
μὰ μὲς 'στὴν τρύπα χώνεται καὶ τᾶλλο σου ἐπίσης
καὶ πέφτει 'στὴν ὑπὸ νόμον χωρὶς νὰ ἐνοήσης.
Παντοῦ ἠνοίχθησαν ὅπαι καὶ σήραγγες καὶ λάκκοι...
ἰδὲ ὑπὸ νόμον ὅπην εἰς τοῦ Γαβριαλάκη...
ἰδὲ καὶ ἄλλην παρεκεῖ καὶ ἄλλας βαθυτέρας...
'Ερεῦνα κι' ἀκολουθεῖ με...

Π.—Ποῦ μὲ πηγαίνεις, τέρας ;

Φ.—Σκασμός, γαῖδοῦρι... ἄφωνος μαζί μου περιπάτει
καὶ μὲ τὰ δύο χέρια σου τοὺς ῥώθωνάς σου κράτει
καὶ βλέπε τὴν ὑπὸ νόμον καθ' ὅλον τῆς τὸ πλάτος,
διότι ὑπονομεύεται τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος.

Π.—Πῶ! πῶ! τί βρῶμα, Φασουλῆ...

Φ.—'Ο νόμος οὕτω θέλει
κι' ὁ Στάϊκος πρὸς ἔρευναν ἐδῶ μᾶς ἀποστέλλει.
Καὶ ἂν ἐδῶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ρυπαροῦ κευθμῶνος
τὰ κκαρώσω, Περικλῆ, μαζί σου ἢ καὶ μόνος,
ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα μετὰ βοῆς καὶ θρήνου
πῶς τῇδε κείμαι πεποθῶς τοῖς ῥήμασιν ἐκείνου.

Π.—Θαρρῶ πῶς καὶ 'πάτησα...

Φ.—Προχώρει, μπεχλιδάνη...
εἶναι ὑγρὸν ἢ στερεόν ;

Π.—Σὰν στερεὸν μ' ἐφάνη.
Σταμάτα 'λίγο, Φασουλῆ... τί κόλλασις! τί πίσσα!

Φ.—'Εδῶ, ἐδῶ, βρὲ Περικλῆ, τὰ πάντα εἶναι ἴσα...
ἐδῶ τὰ ποπατήματα πολλῶν ἐκλαμπροτήτων,
ἐδῶ τὰ ποπατήματα πλουσιῶν καὶ πενήτων,
παντὸς μεγάλου ἀρχοντος καὶ ἀφραγοῦς Μπουρδούση,
τοῦ θεολόγου Δαμαλά καὶ τοῦ Μυριανθούση.
Δὲν ξέρεις ποῖος ὁ μικρὸς καὶ ποῖος ὁ μέγας...
ἐδῶ ἡ δόξα, Περικλῆ, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ κάλλος,
τὰ πάντα μεταβάλλοντα εἰς ὅ, τι βλέπεις τώρα,
ἀλλὰ προχώρει ἐμπροστὰ γιατί περνᾷ ἡ ὥρα.

Π.—'Ἰδὲ 'στὴ βοῦτα, Φασουλῆ, χωμένους τρεῖς κλητήρας...

Φ.—Τιμὴ καὶ δόξα, Περικλῆ, 'στοὺς ἐρυθροὺς σωτήρας.

Π.—Νά! ἡῦρα ἓνα στέφανον... τίνος νὰ εἶναι κτήμα ;

Φ.—Τοῦ Λάττα θάνατι βέβηκα καὶ ἄφησε τὴν λίμα.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές 'στὴν πίστι σου πῶς ἔπεσ' ἐδῶ πέρα ;

Φ.—Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, βρὲ Περικλῆ, καὶ κάνε μου ἀέρα.

Π.—Νά! κι' ἔνκς λόγος βουλευτοῦ... ποιοῦ νῆνα, βρὲ κατὰ ;

Φ.—Κανέννας λόγος πιθανὸν νὰ εἶναι τοῦ Λεβίδη.

Π.—Νά! καὶ βρῶ κατὰ τιχον μὲ νοῦμερα παντοῦ.

Φ.—Θὰ εἶναι τὸ περίσσευμα τοῦ Περισευματία.

Μὰ φέξε μου, βρὲ Περικλῆ, καὶ πηδ κοντά μου εἰς...
ἰδοὺ χρυσοῦν παράσημον μὲ οὐρανὴ κορδέλα!

Π.—'Ἰσως νὰ εἶναι τοῦ Τσιγγροῦ, τοῦ Χιῶτη τοῦ καυμένου,

ἢ κανενὸς τῆς Βέρρα Κρυῦς καὶ τοῦ Περού Προξένου.

Μὰ πῶς εὐρέθη καὶ αὐτὸ ἐντὸς τῆς ὑπονόμου ;

Φ.—Δὲν εἶναι καὶ ἀπίθανον νὰ εἶναι τὸ 'δικό μου.

Π.—'Ἰατατταί! !...

Φ.—Τί ἐπαθεῖς ;

Π.—'Ἰδοῦ... ἐκεῖ 'στὴ βοῦτα

κυττάζω ἓναν ἄθροισμα ποῦ 'μοιάζει σὺν τὸν Σγούτα.

Φ.—'Αλήθεια, σὺν ὁμογενῇ; μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι,

ποῦ ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ σπουδᾶν αἱ 'Αθηναί.

Π.—Μὰ νὰ καὶ ἄλλος παρεκεῖ ὁμογενὴς μὲ πλοῦτον.

Φ.—'Ἰσως ὁ Στάϊκος ἐδῶ τὸν ἔπειλε καὶ τούτον

τὸ ἄσουλον τῶν φοδερῶν, νυκτοκλεπτῶν ν' ἀνεύρη,

διότι ἐχρημάτισε τοιοῦτος, καὶ εἰξεύρει.

Π.—Νά! κι' εἶνα τρικαντὸ χρυσὸ! !... τίνος νὰ εἶναι ἀρα;

Φ.—Ποῖος 'ξέρει ποῖα 'Ελληνικὴ τὸ 'φόρεσε μαγῆρα!

Βεβχίως εἶναι τρικαντὸ 'δικό μας διπλωμάτου,

ἢ κανενὸς θεράποντος τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Π.—Πῶ! πῶ! τί βλέπω! !...

Φ.—Τί, μωρέ ;

Π.—'Αρχιερέως μέτρον.

Φ.—Πάρτην εὐθὺς καὶ κάμε τὴν τοῦ μαγειριοῦ σου χύτρον.

Π.—Θὰ εἶναι κάποιου νταυλαμπᾶ καὶ κεφαλῆς δόλας,

ποῦ ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς 'Εκκλησίας,

καὶ ἄξιον, βρὲ Φασουλῆ, τὸν ἐκυτόν του κρίνει

Μητροπολίτης 'Αθηνῶν διὰ παντὸς νὰ γίνη.

Φ.—Πῶ! πῶ! !... γιὰ 'δὲς πηλιόχαρτα.

Π.—'Ω βέθος μυστηρίου!

Φ.—'Εγὼ νομίζω μετοχαῖς πῶς εἶναι τοῦ Λαυρίου,

ποῦ 'στὸ Χρηματιστήριον κατήφορο ἐπῆραν

καὶ τώρα κλαῖνε οἱ πολλοὶ τὴν μαύρην των τὴν μοῖραν,

καὶ μὲς 'τὴν Μπόρα δέρνονται καὶ λένε «τελαινὰ τοῦτα»

καὶ ἀπορῶ πῶς μερικοὶ δὲν ἔπεσαν 'στὴ βοῦτα.

Π.—Μὰ παῦσε πηδ νὰ προχωρῇς κι' ὡς ἐδῶ πέρα μέινε.

Φ.—'Ἰδοῦ... ἰδοὺ καὶ συγγραφαί...

Π.—Τοῦ Φιντικλῆ θὰ εἶναι.

Μὰ νὰ καὶ μία μετρικὴ κι' ἀρχαίων στίχων στίβα.

Φ.—'Ἰσως νὰ εἶναι τοῦ Σπανοῦ ἢ τοῦ μανάδη Γρίδα.

Π.—Πῶ! πῶ! !... νὰ κι' ἔχεται παιδί, ἀπόδλητον τῆς μοῖρας!

Φ.—'Ἰσως θὰ εἶναι γέννημα σφριγώσης ζωντοχήρας.

Π.—'Αλλὰ κοντεύει, Φασουλῆ, νὰ μοῦ σδυσθῇ ὁ λύχνος

καὶ πούθεν νυκτοκλεπτῶν μικρὸν δὲν βλέπω ἴχνη.

Φ.—'Ακού, ἐκεῖ! !... οὐδὲ σιὰ νὰ μὴ φανῇ ἀκόμη ;

καὶ τί θὰ 'πῇ ὁ Στάϊκος καθὼς κι' οἱ 'Αστυνόμοι ;

Π.—'Ω! ἐπὶ πλέον δὲν 'μπορῶ νὰ μέινω ἐδῶ πέρα.

Φ.—Κι' ἐγὼ πεθαίνω, χάνομαι... ἀσφυκτιῶ... ἀέρα.

(Κι' οἱ δύο πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἀκράτητοι ὁρμῶν,

μὰ πέφτουν κάτω ἑξαφνα κι' οἱ δύο λιγοθυμοῦν).